

[Per Hækkerup.]

udtryk for Danmarks beredvillighed til fremover i højere grad, end vi hidtil har gjort, at yde et praktisk og økonomisk hjælpearbejde til fordel for udviklingslandene. Der kan ikke være nogen tvivl om, at for at skabe forudsætninger for en stabil og varig fred er det nødvendigt, at den store afstand, der er mellem levevilkårene i de mere velstillede lande i verden og de fattige, såkaldt underudviklede lande, må søges udjævnet gennem et forstærket hjælpearbejde.

Jeg vil også gerne give udtryk for glæde over den enighed om hovedlinjerne i vor udenrigspolitik og forsvarspolitik, som dels har fundet udtryk, når vi tidligere har drøftet disse spørgsmål, dels og især har manifesteret sig, da de 5 demokratiske partier i det høje ting i enighed gennemførte den nye forsvarsordning. Det vil også betyde, at udenrigs- og forsvarspolitiske spørgsmål i hvert fald ikke kommer til at indgå i valgkampen imellem de 5 demokratiske partier, og jeg tror, det betyder en styrkelse af landets stilling udadtil, at der er opnået en sådan fundamental enighed om vor holdning over for omverdenen.

Indenrigspolitisk set befinder vi os allerede i begyndelsen af den valgkamp, som er optakten til det valg, som den højtærede statsminister sluttede sin åbningstale med at bebude fastsættelsen af til den 15. november. Det, vælgerne skal tage stilling til, når valget skal finde sted, er dels at bedømme regnskabet for det, regeringen og det høje folketing har gjort, siden vi sidste gang havde valg, dels at tage bestemmelse om, hvilke retningslinjer for den fremtidige udvikling og for den politik, der skal føres, de vil give deres tilslutning til.

Den første opgave bliver da at bedømme, hvorledes regnskabet ser ud, og dér mener regeringspartierne at vi med rolig samvittighed kan præsentere vælgerne resultatet af den indsats, der er gjort siden valget i maj 1957. Jeg har ganske vist bemærket mig, at en tilsvarende tilfredshed med ud-

viklingen ikke kan noteres hos oppositionen, og det er måske forståeligt. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen holdt således i lørdags en tale i Hillerød, hvor han kom ind på bedømmelsen af disse spørgsmål. Det ærede medlem talte om, at nu havde socialdemokratiet haft hovedindflydelsen på dansk politik i de sidste 30 år, og han mente at kunne konstatere, at der overhovedet intet var sket i disse sidste 30 år. Det ærede medlem sagde — jeg tillader mig et par citater nu og senere — ifølge referatet i Frederiksborg Amts Avis:

„Nej, 30 års styre har ingen problemer løst. Resultatet er blevet kulisser uden indhold.“

Nu ved vi jo, at det ærede medlem er en fremragende taler, men det er dog alligevel et spørgsmål, om ikke det er lige lovlig flot at affærdige de sidste 30 års udvikling i Danmark med en bemærkning om kulisser uden indhold. Jeg tror, det ærede medlem vil få overordentlig svært ved at dokumentere blot antydningstvis rigtigheden af denne påstand.

Jeg skal for at hjælpe med til en fornuftig vurdering af, hvad der er sket, blot erindre om, at hvis man sammenligner Danmark i år og i disse år med Danmark omkring 1929-30-31, hører der ikke megen vurderingsevne til at kunne se en himmelvid forskel både i levestandard, i muligheder og i udviklingslinje. Dengang var Danmark midt i den krise, som kom til os fra den store verden, og som kastede os ud i de største økonomiske vanskeligheder, vi nogen sinde har haft. I dag er vi i en økonomisk fremgang, som ligeledes er uden sidestykke. Men jeg skal nøjes med at holde mig til vurderingen af den udvikling, der er forløbet gennem de sidste 3-4 år, og jeg vil gerne have lov til at trætte det høje ting med et par enkelte kendsgerninger, der belyser indholdet i det, det ærede medlem hr. Axel Kristensen kun kan se som kulisser. Jeg drager en sammenligning mellem tallene for 1956, som var det sidste hele år, inden den nuværende flertalsrege-